

tura ipsa insiti, suapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propensione ad bonum, remanserunt velut extrema lineamenta, et reliquæ imaginis Dei;

Ex S. August. de spir. et lit. c. 28.

Perinde ac si *inter dilectionem divinam, quæ nos perducit ad regnum, et dilectionem humanam illicitam, quæ damnatur, non daretur dilectio humana licita, quæ non reprehenditur,*

Ex S. August. serm. 349, de charit. edit. Maur.

Falsa, alias damnata.

De timore servili. (De Pœnit. § 3.)

XXV.

§ 28. Doctrina, quæ timorem pœnarum generatim perhibet *duntaxat non posse dici malum, si saltem pertinet ad cohibendam manum;*

Quasi timor ipse gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus et utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus præparans ad amorem justitiae,

Falsa, temeraria, perniciosa, divinis donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinæ concilii Tridentini, tum et communii Patrum sententiæ : opus esse, juxta consuetum ordinem præparationis ad justitiam, ut intret timor primo per quem veniat charitas; timor medicamentum, charitas sanitas.

Ex S. August. in epist. Jean. c. 4, tract. 9, n. 4, 5.

In Joann. evang. tract. 41, n. 10.

Enarratione in psal. 127, n. 7.

Sermone 157, de verbis Apostoli, c. 13.

Sermone 161, de verbis Apostoli, n. 8.

Sermone 349, de charitate, n. 7.

BULLA Auctorem fidei.

603

De pœna decedentium cum solo originali (De Bapt. § 3.)

XXVI.

§ 29. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum (quem limbi puerorum nomine fideles passim designant), in quo animæ decedentium cum sola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui pœnam ignis removent, inducerent locum illum, et statum medium experientem culpæ, et pœnæ inter regnum Dei et damnationem æternam, quallem fabulantur Pelagiani,

Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa.

De sacramentis, ac primum de forma sacramentali cum adjuncta conditione. (De Bapt. § 12.)

XXVII.

§ 30. Deliberatio synodi, qua prætextu adhæsionis ad antiquos canones in casum dubii baptismatis propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria.

De participatione victimæ in sacrificio Missæ. (De Euch.

§ 6.)

XXVIII.

§ 31. Propositio synodi, qua postquam statuit victimæ participationem esse partem sacrificio essentialē, subiungit, non tamen se damnare ut illicitas Missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant licet minus perfecte de ipsa victimâ, spiritu illam recipiendo;

Quatenus insinuat ad sacrificii essentiam deesse ali-

quid in eo sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus qui nec sacramentaliter, nec spiritualiter de victima participant: et quasi damnandæ essent ut illicitæ Missæ illæ in quibus, sole sacerdote communicante, nemo adsit qui sive sacramentaliter, sive spiritualiter communicet,

Falsa, erronea, de hæresi suspecta, eamque sapiens.

De ritus consecrationis efficacia. (De Euch. § 2.)

XXIX.

§ 32. Doctrina synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu consecrationis, remotis quæstionibus scholasticis circa modum quo Christus est in Eucharistia, a quibus parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1º Christum post consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus; 2º tunc omnem panis et vini substancialiam cessare solis ramanentibus speciebus, prorsus omittit ullam mentionem facere transsubstantiationis, seu conversionis totius substancialis panis in corpus, et totius substancialis vini in sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum concilium definit, et quæ in solemnii fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratae ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica,

Perniciosa, derogans expositioni veritatis catholicæ circa dogma transsubstantiationis, favens hæreticis.

De applicatione fructus sacrificii. (De Euch. § 3.)

XXX.

§ 33. Doctrina synodi, qua dum profitetur credere sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in

liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis; dein continuo subjicit: Non tamen quod credamus in arbitrio esse sacerdotis applicare fructus sacrificii cui vult, imo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei qui solus distribuit fructus sacrificii cui vult, et secundum mensuram quæ ipsi placet: unde et consequenter traducit velut falsam opinionem inventam in populum, quod illi qui eleemosynam subministrant sacerdoti sub conditione quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipient;

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem et orationem: specialis ipsa oblatio, seu applicatio sacrificii, quæ fit a sacerdote, non magis proposit, cæteris paribus illis quo quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicazione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat ac præcipit Ecclesia, speciatim a pastoribus pro suis ovibus; quod velut ex divino præcepto descendens a sacra Tridentina synodo diserte est expressum,

Sess. 23, cap. 1 de Reform.

Bened. XIV, constit. cum semper oblatas, § 2,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Vicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando. (De Euch. § 5.)

XXXI.

§ 34. Propositio synodi enuntians conveniens esse pro divinorum officiorum ordine, et antiqua consuetudine, ut in unoquoque templo unum tantum sit altare, sibique adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio multis abhinc sæculis in Ecclesia præsertim latina vigenti et probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII.

Item præscriptio vetans ne super altaria sacrarum reliquiarum thecæ floresve apponantur,

Temeraria, pio ac probato Ecclesiæ mori injuriosa.

Ibid. § 6.

XXXIII.

Propositio synodi, qua cupere se ostendit ut causæ tolerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad liturgiæ ordinem spectantium, revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua expnendo, et elata voce proferendo;

Quasi vigens ordo liturgiæ ab Ecclesia receptus et probatus, aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De ordine pœnitentia. (De Pœnit. § 7.)

XXXIV.

§ 35. Declaratio synodi, qua postquam præmisit ordinem pœnitentia canonice sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, sed præcipue pro dispositione ad gratiam, subdit, se *in ordine illo mirabili, et augusto totam agnoscere dignitatem sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt;*

Quasi per ordinem, quo sine peracto canonice pœnitentia cursu hoc sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisse dignitas imminuta.

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiæ ipsi injuriosa.

De Pœnit. § 10, n. 24.

XXXV.

Propositio his verbis concepta : *Si charitas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtainendum augmentum hujus charitatis, oportet ut sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis et pœnitentia, qui fuerunt omni aetate ab Ecclesia commendati; redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatum absolutionem, videtur potius materiale desiderium conservandi huic sacramento nudum nomen pœnitentia, quam medium illuminatum, et optum ad augendum illum servorem charitatis, qui debet præcedere absolutionem, longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam post absolutionem adimplendas : si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo et magni momenti opere nostræ reconciliationis ;*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostræ reconciliationis, quam ut pœnitentias vere sacramentales et satisfactorias pro peccatis confessis : quasi ut vera ratio sacramenti non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria ut actus humiliationis et pœnitentia, qui imponuntur per modum satisfactionis sacramentalis, præcedere debeat absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiæ injuriosa. inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia necessaria dispositione pro admittendis paenitibus ad reconciliationem. (De Grat. § 15.)

XXXVI.

§ 36. Doctrina synodi, qua postquam præmisit: *Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum qui admittatur ad participationem sanguinis Jesu Christi, quæ fit in sacramentis, subdit, supposititas conversiones, quæ fuit per attritionem, nec efficaces esse solere, nec durabiles: consequenter pastorem animarum debere insistere signis non æquivocis charitatis dominantis, antequam admittat suos poenitentes ad sacramenta, quæ signa, ut deinde tradit (§ 18), Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, et fervore in operibus bonis, quem insuper fervorem charitatis perhibet (De Pœnit. § 10) velut dispositionem quæ debet præcedere absolutionem;*

Sic intellecta, ut non solum contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tanquam omnis justitiae fontem, nec modo contritio charitate formata, sed et fervor charitatis dominantis, et ille quidem diurno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter et absolute requiratur, ut homo ad sacramenta, et speciatim poenitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, sacramenti efficaciam detrahens et injuriosa.

De auctoritate absolvendi. (De Pœnit. § 10, n. 6.)

XXXVII.

§ 37. Doctrina synodi, quæ de auctoritate absolvendi accepta per ordinationem enuntiat *post institutionem diœcесium et parochiarum conveniens esse ut quisque iudicium*

hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio;

Quatenus post institutas diœceses et parochias enuntiat tantummodo conveniens esse ad præavendam confusionem, ut absolvendi potestus exerceatur super subditos; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictione, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

Ibid. § 11.

XXXVIII.

Item doctrina, qua postquam synodus professa est se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ, ut ait, ad poenitentiam non ita facile, et forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culparum, subjungit, per timorem perpetuae exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis, magnum frenum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent;

Contraria can. 13 concilii Nicæni I, Decretali Innocentii I ad Exuperium Tolos., tum et Decretali Cœlestini I ad episcopos Viennens. et Narbonens. provinciæ, redolens pravitatem, quam in ea Decretali sanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione. (De Pœnit. § 12.)

XXXIX.

§ 38. Declaratio synodi de peccatorum venialium confessione quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur hujusmodi confessiones,

*Temeraria, perniciosa, sanctorum ac piorum praxi a
S. Conc. Trid. probatæ contraria.*

De indulgentiis. (De Pœnit. § 46.)

XL.

§ 39. Propositio, asserens indulgentiam secundum suam præcisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiae, quæ per canones statuta erat peccanti;

Quasi indulgentia præter nudam remissionem pœnae canonicae non etiam valeat ad remissionem pœnae temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud divinam iustitiam,

*Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in
art. 19 Lutheri damnata.*

Ibid.

XLI.

Item in eo quod subditur, scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi et sanctorum, et claræ notioni absolutionis a pena canonica substituisse confusam, et falsam applicationis meritorum;

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias, non sint merita Christi et sanctorum,

*Falsa, temeraria, Christi et sanctorum meritis injuriosa,
dudum in art. 17 Lutheri damnata.*

Ibid.

XLII.

Item in eo quod superaddit, luctuosius adhuc esse quod chimerica isthæc applicatio transferri volita sit in defunctos,

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanis

BULLA Auctorem fidei.

Pontifices, et in proxim et sensum universalis Ecclesie injuriosa, inducens in errorem hereticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in artic. 2 Lutheri.

Ibid.

XLIII.

In eo demum quod impudentissime invehitur in tabellas indulgentiarum, altaria privilegiata, etc.,

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in summos Pontifices atque in proxim tota in Ecclesia frequentalam contumeliosa.

De reservatione casuum. (De Pœnit. § 19.)

XLIV.

§ 40. Propositio synodi, asserens reservationem casuum nunc temporis aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro paenitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem,

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

Ibid.

XLV.

Item de spe quem ostendit fore ut reformato Rituali, et ordine pœnitentiae nullum amplius locum habiture sint hujusmodi reservationes;

Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis et ordinis pœnitentiae factam ab episcopo, vel synodo, aboleri posse casus quos Tridentina synodus (sess. 14, c. 7) declarat Pontifices maximos po-

tuisse pro supra potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo iudicio reservare,

Propositio falsa, temeraria, concilio Tridentino et summorum Pontificum auctoritati derogans et injuriosa.

De censuris. (De Pænit. §§ 20, 22.)

XLVI.

§ 41. *Propositio, asserens effectum excommunicationis exteriorem duntaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesiae;*

Quasi excommunicatio non sit pena spiritualis, ligans in cœlo, animas obligans,

Ex S. Aug. ep. 250. Auxilio episcop. 50 tract in Joann. n. 12,

Falsa, perniciosa, in art. 23 Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§ 21, 23.

XLVII.

Item quæ tradit necessarium esse juxta leges naturales et divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas *ipso facto*, non aliam vim habere, nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

§ 22.

XLVIII.

Item quæ pronuntiat *inutilem ac vanam esse formulam nonnullis ahhinc saeculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas fidelis incidere potuisset,*

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

§ 24.

XLIX.

Item quæ damnat ut nullas et invalidas suspensiones ex informata conscientia,

Falsa, perniciosa, in Trid. injuriosa.

Ibid.

L.

Item in eo quod insinuat soli episcopo fas non esse uti potestate quam tamen ei defert Tridentinum (sess. 14, c. 1 de Ref.) suspensionis *ex informata conscientia* legitimate infligendæ,

Jurisdictionis prælatorum Ecclesiæ læsiva.

De Ordine. (De Ordine § 4.)

LI.

§ 42. *Doctrina synodi, quæ perhibet, in promovendis ad ordines hanc de more, et instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisse, ut si quis clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, et dignus estimabatur qui ad Ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad diaconatum, vel sacerdotium, etiamsi inferiores ordines non suscepisset : neque tum talis ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est.*

§ 5.

LII.

Item quæ innuit non aliud titulum ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale ministerium, qualis præscripta est in concilio Chalcedonensi : subjungens (§ 6), quamdiu Ecclesia sese his principiis in

delectu sacrorum ministrorum conformavit, ecclesiasticum Ordinem floruisse, verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu ministrorum sanctuarii.

§ 7.

LIII.

Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§ 3), Ecclesia insistens Apostoli vestigiis neminem ad sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta et instituta,

1º Sive quibus ordinationes per saltum vetitæ sunt;
2º Sive quibus pro ecclesiarum necessitate et commoditate probatae sunt ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino ordinatio ad titulum patrimonii : salva obedientia, qua sic ordinati ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco ac tempore ab episcopo admoti fuerint, quemadmodum ad Apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit;

3º Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares : quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter et indistincte ab ecclesiastico ministerio omnes quoscumque qui baptismalem innocentiam non conservassent;

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, ordinis pro ecclesiarum necessitate et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per canones, et speciatim per Trid. decreta probatam, injuriosa.

§ 23.

LIV.

Item quæ velut turpem abusum notat unquam prætendere eleemosynam pro celebrandis Missis, et sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum *stola*, et generatim quocumque stipendium et honorarium, quod suffragiorum aut eiususlibet parochialis functionis occasione offerretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum et probatum Ecclesiæ morem et institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo accipiendo temporalia ab his quibus spiritalia ministrantur,

Falsa, temeraria, ecclesiastici ac pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam ejusque ministros injuriosa.

§ 14.

LV.

Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli cleri (quo nomine inferiorum ordinum clericos designat) a cathedralibus et collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos, et provectoris ætatis laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis et aliis officiis velut acolythi, etc., ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis officia, non ad meram speciem pro majoribus Ordinis suscipiendis redacta erant.

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut minorum Ordinum functiones per eos tantum præsentur, exerceantur, qui in illis constituti adscriptive sunt (Concil. prov. IV. Mediol.) : idque ad mentem Tridentini (sess. 23, c. 17), ut sanctorum Ordinum a diaconatu ad ostiariatum functiones ab Apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, et in pluribus locis aliquandiu intermissæ juxta sacros canones revocentur, nec ab hereticis tanquam otiosæ traducantur,

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, ecclesiastici ministerii perturbativa, servandæ, quoad fieri potest, in celebrandis mysteriis decentiæ imminutiva, et in minorum Ordinum munera et functiones, tum in disciplinam per canones, et speciatim per Trid. probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis et calumniis.

§ 18.

LVI.

Doctrina, quæ statuit conveniens videri in impedimentis canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis ullam unquam nec concedendam, nec admittendam esse dispensationem.

Æquitatis et moderationis canonice a sacro concilio Tridentino probatæ lœsiva, auctoritati et juribus Ecclesie derogans.

Ibid. § 22.

LVII.

Præscriptio synodi, quæ generaliter et indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale beneficium uni eidemque conferatur: item in eo quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno beneficio tametsi simplici neminem frui posse,

Pro sua generalitate derogans moderationi Trident. sess. 7, c. 5, et sess. 25, c. 17.

De sponsalibus et matrimonio. (Libel. memor. circa sponsalia, etc., § 2.)

LVIII.

§ 43. Propositio, quæ statuit sponsalia proprie dicta ac tum mere civilem continere, qui ad matrimonium cele-

brandum disponit, eademque civilium legum præscripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, juris Ecclesiæ quoad effectus etiam e sponsalibus vi canonicarum sanctionum profuentes lœsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

De matrim. §§ 7, 11, 12.

LIX.

Doctrina synodi, asserens *ad supremam civilem potestatem duntaxat originarie spectare contractui matrimonii apponere impedimenta ejus generis quæ ipsum nullum redundunt, dicunturque dirimentia, quod jus originarium præterea dicitur cum jure dispensandi essentialiter connexum subjungens, supposito assensu, vel conniventia principum potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum matrimonii;*

Quasi Ecclesia non semper potuerit, ac possit in christianorum matrimoniis jure proprio impedimenta constitutere, quæ matrimonium non solum impediunt, sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare,

Canonum 3, 4, 9, 12, sess. 24 Concil. Trid. eversiva, hæretica.

Cit. libel. memor. circa sponsal. § 10.

LX.

Item rogatio synodi ad potestatem civilem, ut *e numero impedimentorum tollat cognationem spiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in Collectione Justiniani, tum ut restringat impedimentum affinitatis et cognationis ex quacumque licita aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per lineam lateralem et obliquam,*

ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ;

Quatenus civili potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per potestatem civilem spoliari posse jure dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis vel comprobatis,

Libertatis ac potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

De officiis, exercitationibus, institutionibus ad religiosum cultum pertinentibus.

Et primum de adoranda humanitate Christi. (De Fide, § 3.)

LXI.

§ 44. *Propositio, quæ asserit adorare directe humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem, fore semper honorem divinum datum creaturæ;*

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem fideles dirigunt ad humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua humanitas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se et tanquam nuda caro, sed prout unita divinitati, foret honor divinus impertitus creaturæ, et non potius una eademque adoratio, qua verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur.

Ex concil. C. P. V. Gen. can. 9,

Falsa, captiosa, pio ac debito cultui humanitati Christi a fidelibus præstito ac præstando detrahens et injuriosa.

De orat. § 10.

LXII.

Doctrina, quæ devotionem erga sacratissimum cor Jesu

rejicit inter devotiones quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata,

Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

De orat. § 10, et Append. n. 32.

LXIII.

Item in eo quod cultores cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant sanctissimam carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione, aut præcisione a divinitate adorari non posse cultu latræ;

Quasi fideles cor Jesu adorarent cum separatione vel præcisione a divinitate, dum illud adorant, ut est cor Jesu, cor nempe personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exsangue corpus Christi in triduo mortis sine separatione aut præcisione a divinitate adorabile fuit in sepulcro,

Captiosa, in fideles cordis Christi cultores injuriosa.

De ordine præscripto in piis exercitationibus obeundis.

(De orat. § 14. Append. n. 34.)

LXIV.

§ 45. *Doctrina, quæ velut superstitionem universe notat quamcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum et piarum salutationum;*

Tanquam superstitione censenda esset efficacia, quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfipientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis poenitentiis, et generatim pro sacro et religioso cultu rite et ex ordine peragendo.